

2085/2 A 4/2000 - 26
00-152

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce ISSO – Inženýrské stavby Sokolov, spol. s r.o., se sídlem Svatava čp. 255, PSČ 357 03, okr. Sokolov, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25.1.2000 č.j. 3 R 49/99-Ku,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou dne 13.3.2000 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25.1.2000 č.j. 3 R 49/99-Ku, kterým změnil

rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30.8.1999 č.j. S 170-R/99-981/140/Hs tak, že rozhodnutí zadavatele – Okresního ústavu sociálních služeb v Sokolově ze dne 2.7.1999 o výběru nejvhodnější nabídky v obchodní veřejné soutěži na „Rekonstrukci domova důchodců – Dolní Pochlovice“ podle § 59 písm. a) zák.č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb. (dále jen „zákon“) pro porušení § 5 odst. 1 písm. d) v návaznosti na § 6 cit. zákona zrušil a zadavateli uložil nové zadání veřejné zakázky.

Žalobce nesouhlasil s právním názorem žalovaného, že kritérium uvedené zadavatelem zakázky na prvním místě – výše záruky po dobu realizace stavby – bylo stanoveno nepřesně a jednoznačně z něho nevyplývalo, které skutečnosti budou v rámci tohoto kritéria hodnoceny. Uvedl, že bankovní záruka je specifickou formou záruky upravenou v rámci ustanovení obchodního i občanského zákoníku o ručení a z formulace uvedené zadavatelem zakázky lze jednoznačně dovodit, že zadavatel měl v úmyslu hodnotit na uchazeči nabídnutou záruku (ručení) a její výši, kterou převezme třetí osoba (v případě bankovní záruky banka) po dobu realizace stavby. Druhá námitka směřovala ke konstatování žalovaného v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí, že prvostupňový orgán správně poukázal na pochybení zadavatele při vlastním hodnocení nabídek. Žalobce uvedl, že jednotlivým kritériím byl v rámci hodnocení přiznán význam podle jejich pořadí a počtem bodů, kdy uchazeči mohli dosáhnout lepšího bodového ohodnocení ve výše uvedených kritériích, než v kritériích uvedených v pořadí za nimi. Je logické, že v případě nižšího ohodnocení v rámci prvního kritéria a výborného ohodnocení v dalším kritériu došlo ke stavu vytýkanému žalovaným.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že vytýkaná pochybení zadavatele znamenají porušení transparentnosti zadávacího procesu. Tato zásada spolu se zásadou nediskriminace uchazečů o veřejnou zakázku patří k hlavním principům zadávání a jejich porušení lze považovat za závažné porušení zákona, pro které může být uložena i pokuta podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona. V dalším setrval na důvodech, jež vedly k vydání napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti.

Dne 20.8.1999 bylo oznámeno zahájení správního řízení podle § 57 odst. 1 zákona na základě návrhu uchazeče – Báňská stavební společnost, spol. s r.o. v Sokolově (dále jen „BSS“) na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky shora. Správní spis obsahuje dokumentaci o průběhu veřejné zakázky včetně nabídek uchazečů. Ze zadávacích a soutěžních podmínek je z bodu 8.3 patrné, že způsob hodnocení nabídek bude komise provádět pomocí níže uvedených kritérií : a) výše záruky po dobu realizace stavby, b) výše nabídkové ceny, c) kvalifikační a další předpoklady pro splnění zakázky dle bodu 5 písm. E, d) schopnost uchazeče zaměstnat co největší počet uchazečů o zaměstnání evidovaných u Úřadu práce v Sokolově, e) rozsah záruky a záruční doba provedeného díla, f) podmínky smlouvy o dílu, g) doba a způsob plnění zakázky. Hodnocení jednotlivých kritérií je předpokládáno takto : a) (výše záruky po dobu realizace stavby) body 1 až 6, váha 11,6; b) (nabídková cena) body 1 až 6, váha 10; c) (kvalifikační a další předpoklady) body – neoznačeno, váha 16,6; d) (schopnost místní zaměstnanosti) body 0-1, váha 40, tento údaj je přepsán na body 1-3, váha 13,3; e) (rozsah záruky a záruční doba) body 1-3, váha 10; f) (podmínky smlouvy o dílo) body 1-6, váha 6,6; g) (doba a způsob plnění zakázky) body 0-1, váha 10, tužkou přepsáno na body 1-3, váha 6,6. Spis obsahuje sedm vyplněných hodnotících tabulek s tím, že u dvou tabulek není oprava tužkou provedena u kritérií v jednom případě d), v druhém případě g). Z oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 2.7.1999 je patrné, že vítězem se stal žalobce, společnost BSS se umístila na druhém místě, na třetím místě Metrostav a.s., Praha (dále jen „Metrostav“). Správní spis obsahuje rozhodnutí o přezkoumání námitek BSS ze dne 20.7.1999, kterým nebylo vyhověno.

Rozhodnutím žalovaného v prvním stupni dne 30.8.1999 bylo uloženo zadavateli provést nový výběr, když zadavatel pochybil v tom, že ve formulaci soutěžních a zadávacích podmínek dle § 5 písm. c), § 6 zákona jednoznačně nestanovil svůj požadavek na formu a případně i na výši požadované záruky a teprve dodatečně si ověřoval jednotlivé formy záruky a jejich dobytost na uchazečích. Dále vytknul zadavateli, že dodatečně, tj. tužkou přepsal hodnotící kritéria, resp. váhy u soutěžního kritéria d) a g), což považoval za nepřipustné zasahování do průběhu a vyhodnocování obchodní veřejné soutěže ze strany zadavatele.

K podanému rozkladu žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky zrušil a uložil mu provést nové zadání veřejné zakázky. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že obchodní zákoník pod pojmem „záruky“ upravuje pouze tzv. záruky bankovní, případně záruky za jakost. Z výše uvedených

skutečností je zřejmé, že kritérium - výše záruky po dobu realizace stavby - bylo stanoveno nepřesně a jednoznačně z něho nevyplývalo, které skutečnosti budou hodnoceny. Z tohoto důvodu došlo k situaci, kdy jednotlivé nabídky byly v tomto bodě vzájemně nesrovnatelné, neboť pojem záruky si uchazeči vyložili různě, když nebylo možno vycházet ani ze zákona, neboť toto kritérium zde definováno není. Nejasným stanovením uvedeného kritéria byl tedy porušen zákon. Zadavatel v zadávacích soutěžních podmínkách uvedl čtyři kritéria hodnocení nabídek, a to v sestupném pořadí, čímž určil význam, který jednotlivým kritériím přisoudil (§ 6 odst. 3 zákona). Proto není možné, aby při jejich hodnocení byl prvnímu kritériu přisouzen význam nižší než kritériu uvedenému až jako třetí v pořadí, jak se tomu stalo v daném případě, kdy první kritérium mělo váhu 11,6 a třetí 16,6. Taktéž není možné, aby byl při hodnocení význam kritérií daný váhami změněn tím, že v jednotlivých kritériích jsou nabídky hodnoceny různým počtem bodů – některé 1 až 6, jiné 1 až 3. Před přepisováním u některých uvažováno i s 0 až 1 bodem.

Z nabídek uchazečů, kteří se umístili na prvním až třetím místě, a tudíž byli účastníky správního řízení, je zřejmé, že žalobce v části nabídky pod bodem 6 poskytl záruku po dobu výstavby formou bankovní záruky do výše 2,5 mil. Kč cestou Komerční banky v Sokolově. Metrostav konstatoval, že nejpozději do 15-ti dnů od podpisu smlouvy o dílo předloží jistotu za provedení díla ve formě neodvolatelné bankovní záruky ve výši 3,5 mil. Kč. Společnost BSS uvedla, že za své závazky ručí hodnotou základního jmění. Z nabídky nehodnocených společností vyplývá, že LAJKA, spol. s r.o. může ručit na zakázce svým nemovitým majetkem, Východočeská stavební a.s., jižní skupina Pardubice v rámci ručení předložila prohlášení ručitelů za vzájemné závazky ostatních ručitelů v rozsahu sjednaném ve smlouvě o dílo, jejíž předmětem je realizace veřejné zakázky. Ohledně záruky hovoří až bod 5.6, v němž je uvedeno, že společnosti holdingového sdružení ručí veškerým svým majetkem. A konečně v nabídce IPS a.s., Praha požadovaný údaj vůbec není uváděn.

Oba účastníci soudního řízení udělili souhlas podle § 250f o.s.ř. k tomu, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a žalobu neshledal důvodnou.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédně jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených.

Podle ustanovení § 250j odst. 1 o.s.ř. dojde-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, vysloví rozsudkem, že se žaloba zamítá.

Soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2, § 250b odst. 1 o.s.ř.) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř..

Právní režim této veřejné zakázky včetně jejího přezkoumání orgánem dohledu se řídí zákonem č. 199/1994 Sb. ve znění zák.č. 148/1996 Sb. a zák.č. 93/1998 Sb., neboť obchodní veřejná soutěž byla vyhlášena dne 28.4.1999.

Stěžejní otázkou v posuzované věci je určení, zda kritérium hodnocení nabídek – výše záruky po dobu realizace stavby – je dostatečně přesné a jednoznačné.

Soud podává konstantní výklad zákona, že totiž jeho cílem je zajištění nejvyšší možné průhlednosti procesu zadávání veřejných zakázek a fair prostředí pokud jde o použití prostředků státního rozpočtu, resp. rozpočtů a fondů uvedených v § 2 písm. a) zákona. S výjimkou přezkoumávání úkonů zadavatele orgánem dohledu nejde o správní řízení, tedy zákon neobsahuje procesní normu, již by se mělo zadávání veřejných zakázek řídit, nýbrž o postup závazný stejnou měrou pro zadavatele i pro uchazeče. Uvádění příslušných

ustanovení zákona upravujících tento postup do praxe přináší s sebou úskali potřeby výkladu. Jelikož výklad zákona působící závazně toliko inter partes nemůže podat zadavatel, lze jej očekávat od správního orgánu realizujícího svou dohledovou pravomoc. Při jeho úvahách o zákonnosti rozhodnutí zadavatele by mělo být vůdčí směřování k co největší průhlednosti aplikovaných postupů. Výklad zákona nemůže abstrahovat od požadavku transparentnosti procesu zadávání. V posuzovaném případě to znamená, že zadání zadávacích a soutěžních podmínek musí být jednoznačné a srozumitelné.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že předmětné kritérium nespĺňuje tento požadavek, neboť potřebuje následné upřesnění, o jakou záruku se má jednat, za situace, kdy se v zadávacích a soutěžních podmínkách o záruce hovoří ještě na dalších místech, jmenovitě v bodě 5.1 E3 o hodnotě majetku, kterým uchazeč ručí za své závazky, v bodě 5.1 F6 o záruce na dílo v měsících, v bodě 8.3 e) o rozsahu záruky a záruční doby provedeného díla, a konečně v bodě 9 o bankovní záruce v souvislosti s poskytnutím jistoty. Formulace bodu 8.3 a) – výše záruky po dobu realizace stavby – není natolik výstižná, aby nezavdala pochybnosti o tom, co se jím vlastně zamýšlí. Tomu svědčí i chování uchazečů, kteří velmi rozličně zareagovali; neboť toliko žalobce poskytl bankovní záruku na 2,5 mil. Kč, avšak Metrostav přislíbil nabídnout takovouto záruku a společnosti BSS a LAJKA, spol. s r.o. shodně uvedly, že mohou ručit svým majetkem; dva zbývající uchazeči nenabídli záruku podle představ zadavatele vůbec. Zadavatel pochybil, když stanovil kritérium, z něhož není patrné, co se jím jednoznačně myslí, resp. jak má vypadat nabídka, aby tomuto kritériu vyhověla a mohla být hodnocena. Pro tento důvod bylo namístě rozhodnutí zadavatele zrušit a uložit nové zadání veřejné zakázky. Soud konstatuje oprávněnost postupu žalovaného, když k porušení zákona došlo, byť se může žalobci jevit toto porušení formálním. Na tomto místě soud znovu zdůrazňuje, že zákon není normou obsahující procesní pravidla pro řízení před zadavatelem, ale zakotvuje postupy, které je třeba dodržovat, aby mohl být vytvořen rámec pro objektivní posouzení a výběr nejvhodnější nabídky. Proto také i shora uváděné porušení zákona je schopno znehodnotit fair prostředí procesu zadávání veřejné zakázky. Pokud jde o žalovaným uváděné pochybení zadavatele, když prvému kritériu přisoudil význam nižší než kritériu uvedenému až jako třetí v pořadí, soud považuje důvody, které žalovaný uvedl v druhostupňovém rozhodnutí za naprosto logické a chápe je jako pokyn zadavateli, jak má při stanovení pořadí kritérií a jejich vah napříště postupovat. V této souvislosti soud nevidí prostor k tomu, aby jinými slovy popsal to, co žalovaný za užití zásad logiky pregnančně vyjádřil, totiž že nelze při požadavku § 6 odst. 3 zákona přisoudit kritériu

druhému, třetímu či poslednímu vyšší váhu, nežli prvnímu v pořadí. Protože však pochybení vytknuté zadavateli ohledně neurčitosti stanovení kritéria 8.3 a) je dostačující pro postup žalovaného podle § 59 písm. a) zákona, soud se dále nezabýval samostatně významem pochybení zadavatele vzniklým nesprávným stanovením váhy jednotlivých kritérií, totiž zda samo o sobě by bylo v daném případě způsobilé přivodit zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. To nic nemění na stanovisku, že soud považuje výtku žalovaného, vedenou vůči zadavateli tímto směrem, za oprávněnou.

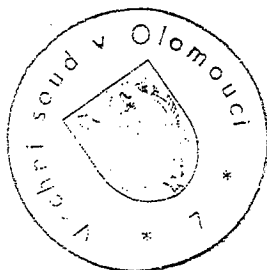
Soud tedy neshledal žádné důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem (§ 250j odst. 1 o.s.ř.).

O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu nárok, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému tato náhrada ze zákona nenáleží (§ 250k odst. 1 o.s.ř. a contr.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek
(§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 29.6.2000

Za správnost vyhotovení:
P. Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Main body of faint, illegible text in the middle section of the page.

Lower section of faint, illegible text, possibly a conclusion or a separate paragraph.

Bottom section of faint, illegible text, possibly a footer or a final note.

0

0